

Milan Garašević iz Crepaje je primer mladog čovek koji je posle završene gimnazije napustio studije na Pravnom fakultetu da bi se, kako se to kaže, vratio na zemlju i bavi se poljoprivredom. U posedu ima 150 hektara zemlje, plodne banatske, najpogodnije za uzgoj ratarskih kultura i povrtarstvo.

I upravo je na taj način organizovao svoje imanje. Odnos među kulturama je danas sledeći: 50% zemlje je pod kukuruzom, 30% pod šećernom repom, a 20% dele suncokret i soja. Odnos setve suncokreta i soje se razlikuje od godine do godine, jer je osnovna priprema, koja podrazumeva zimsko oranje i đubrenje za soju i suncokret vrlo slična, a koliko će se čega sejati zavisi od procene kolika će biti cena soje, odnosno suncokreta za tu godinu. Sa šećernom repom je već druga situacija, jer se ugovori rešavaju već u jesen.

Međim, Milan Garašević ima sasvim drugi plan za budućnost. Povrtarstvo ga je isprovociralo, dalo mu nove razvojne šanse i, kada je pre dve godine zasadio dva i po hektara nije ni slutio da će već naredne da to preraste u osam hektara, a već 2013. godine planira da povrće zasadi na 15 hektara. Za sada sadi luk, jabučar, kupus, karfiol, možda će sledeće godine zasaditi i cveklu, a kasnije ko zna još šta. Jer, pre svega, osluškuje se tržište. Za sada je izvesno da će svoje gazdinstvo podeliti sa ocem. Ocu će prepustiti ratarstvo, a on će se sasvim posvetiti povrću.

Za mladog i obrazovanog čoveka, sklonog eksperimentima, kakav je Milan Garašević, malo je neobično da sve gaji na otvorenom i da ne planira postavljanje plastenika. A on i na to ima odgovor:

-Činjenica je da je u Srbiji tržište preplavljeno plastenicima, pa se plastenička proizvodnja ne isplati. Po mom mišljenju, naša zemlja je relativno siromašna za takvu robu. Roba iz plastenika je skupa, a tržište manje nego za klasičnu proizvodnju. I nije najvažnije da li je roba sa otvorenog ili iz plastenika, čak ni to da li imate luk, zelen ili nešto treće, već da je to što imate dobrog kvaliteta. Plasman naše robe nije lak posao, ali zadovoljan sam jer nemamo neporodate robe, a razlog za to je njen odličan kvalitet.

Sve zemljište koje je predviđeno za povrtarske kulture je pod sistemom za navodnjavanje. Neke bunare imamo, neke ćemo tek da bušimo, razmišljamo o „našem“ sistemu navodnjavanja, jer suše su velike i bez vode se ne može postići visok kvalitet.

Na pitanje da li je član nekog udruženja povrtara, odgovara negativno jer:

-Problem je što ovde udruženja ne funkcionišu onako kako bi trebala. Imao sam prilike da se upoznam kako se to radi u Holandiji i drugim razvijenim zemljama. Ovde se radi drugačije, a udruženje mora da ima svoju funkciju. Nije dovoljno da se mi udružimo i da zajedno pravimo izložbe, a kada dođe momenat prodaje, razidemo se i svako radi na svoj način.

Ali, zato je član Zemljoradničke zadruge „Dionis“ iz Crepaje, gotovo od samog njenog osnivanja, i sve poslove svog poljoprivrednog gazdinstva obavlja preko nje. Milan je otvoren i za nove izazove, kao što je npr. aronija ili nešto sasvim posebno, jer odgovoran proizvođač osluškuje potrebe kupca i odgovara na sve zahtevnije tržište. Siguran je i u to da će, ma šta sadio na svojoj zemlji, raditi na što kvalitetnijoj proizvodnji.

-Prolećna setva je na pragu, zemljište je pripremljeno, sve smo uradili što je do nas. Odradili smo duboko, zimsko oranje, sačuvali smo vlagu, zatvorili smo brazdu, sada čekamo. Sve ostalo je neka viša sila - rekao je na kraju razgovora Milan Garašević.